

čís. 1, 3, 4. Z toho jakož i z doslovu §u 261, jenž klade důraz na právní hodnocení skutku a trestu, položené obžalobě za základ, pak ze zřejmé vnitřní souvislosti §u 261 a §§ů 262, 267 tr. ř. nepochybně vyplývá, že zákon v §u 261 tr. ř. připouští, pokud se týče předpisuje výrok o nepřislušnosti jen tehda, má-li soud nalézací za to, že skutečnosti ty hmotněprávně kvalifikovati sluší odchýlně od obžaloby, jako zločin nebo přečin porotě přikázány. Ve všech jiných případech dochází tedy k platnosti zásada §u 219 tr. ř. o neodporovatelnosti příslušnosti soudu, jenž byl ve spise obžalovacím nebo v rozhodnutí o námitkách označen jako příslušný. V tomto případě jak obžaloba, tak rozhodnutí vrchního zemského soudu o námitkách, tak konečně též rozsudek soudu sborového, před nímž hlavní přelíčení bylo zahájeno, jsou za jedno v názoru, že skutek, o nějž jde, kvalifikovati sluší za přečin dle §u 305 tr. zák., tiskem spáchaný. Nešlo tedy vůbec o odchýlnou hmotněprávní kvalifikaci činu, jedině spornou by byla čistě procesní otázka, zda nová úprava příslušnosti §em 36 zákona na ochranu republiky má místo i při činech před vejitím tohoto zákona v platnost spáchaných, zda čl. II. uvoz. zákona k trestnímu řádu vyslovuje zásadu pro celý obor trestního řízení platnou, či jen na trestní řád samotný použitelnou. Dle toho jest zřejmo, že tento případ nebyl vůbec případem, upraveným v §u 261 tr. ř. a spadajícím pod výjimku tohoto §u, a že naň bylo proto, ježto § 219 tr. ř. jiné výjimky nepřipouští, použití všeobecné zásady tohoto §u. Je-li tomu tak, neměla býti, ježto výrok o příslušnosti sborového soudu stal se rozhodnutím o námitkách neodporovatelným (§ 219), připuštěna vůbec další diskuse otázky té stranami po zahájení hlavního přelíčení a nebyl soud vůbec oprávněn, o otázce té znovu rozhodovati.

Čís. 1475.

Obecní starosta požívá ochrany §u 68 tr. zák. i tehdy, vykonává-li sám obecní policii.

(Rozh. ze dne 1. února 1924, Kr I 309 23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 19. března 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 81 tr. zák. a přestupkem dle §u 312 tr. zák.

Důvody:

Neprávem namítá zmateční stížnost s hlediska §u 281 čís. 9 a) po případě 10 tr. ř., že jest právně mylným názor nalézacího soudu, že obecní starosta byl ve výkonu svého úřadu a že tedy byl pod ochranou §u 81 tr. zák., když šel k lípě, by učinil pořádek a chránil usnesení obecního zastupitelstva, jelikož prý ustanovení, že součástí funkce obecního starosty jest obstarávání agendy místní policie, nelze vykládati extensivně tak, že by obecní starosta byl oprávněn ku výkonu místní

policie na ulici, jak týž si osoboval v tomto případě, kdy k výkonu tomu ukázal se býti nepostačujícím policejní orgán — obecní ponocný. Názor ten nemá v zákoně opory. Ustanovení obecního zřízení, zejména Šu 59 obecního zřízení pro Čechy, dle něhož přísluší obstarávání místní policie starostovi, neobsahuje obmezení v tom směru, že starosta jest oprávněn obstarávati agendy místní policie jen orgány, jím k tomu určenými. Nelze proto pochybovati, že starosta zakročiv sám, jako nejvyšší orgán místní policie, tedy u obstarávání záležitosti vlády, byl osobou vrchnostenskou, v Šu 68 tr. zák. naznačenou. Právem proto soud přiznal starostovi ochranu Šu 81 tr. zák.

Čís. 1476.

Pro kvalifikaci Šu 176 II. c) tr. zák. není třeba, by poměr zaměstnance k zaměstnavateli byl trvalým; stačí i pouhé zjednáni ku práci.

Ohrazení lesa zakládá zločinnou kvalifikaci Šu 174 II. d) tr. zák. jen ohledně osob, jež vstupují do lesa proti vůli majitele; nevztahuje se na dělníky, s jeho vědomím v lese pracující.

(Rozh. ze dne 1. února 1924, Kr I 654/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 14. září 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže dle §§ů 8, 171, 173, 174 II. a), d), 176 II. c) tr. zák., pokud jde o kvalifikaci dle Šu 174 II. d) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným zločinem nedokonané krádeže dle §§ů 8, 171, 173, 174 II. a), 176 II. c) tr. zák.; jinak zmateční stížnost zavrhl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Bezdůvodnou jest výtká, uplatňovaná zmatkem čís. 10 Šu 281 tr. ř., že tu není zločinné kvalifikace dle Šu 176 II. písm. c) tr. zák., poněvadž prý pouhé zjednáni ku práci nezakládá ještě této kvalifikace, nýbrž jest k tomu zapotřebí, by zaměstnanec byl k zaměstnavateli v trvalejším a užším poměru, než bylo u obžalovaného při zjednáni k dělání dříví. Názor ten nemá v zákoně opory, pravý opak plyne z porovnání ustanovení písmeny c) s ustanovením písmeny b) Šu 176 II. tr. zák. a z okolnosti, že zákon pod písmenou c) uvádí též nádeníky, u nichž o trvalejším a užším pracovním poměru k zaměstnavateli nemůže býti řeči. Stížnost uplatňuje proti výroku o kvalifikaci dle Šu 174 II. d) tr. zák., že les lze považovati za zahájený jen tehdy, je-li opatřen takovým příkopem, který brání pachateli, by se nemohl snadno dostat do držení dříví a je z lesa odejmouti. Než řešení otázky, jaká opatření lze pokládati za ohrazení lesa ve smyslu Šu 174 II. písm. d) tr. zák. a zdali zjištění rozsudečná jsou v tom směru dostatečná, v tomto případě není zapotřebí, neboť nelze vůbec přičítati kvalifikaci tu osobám, kterým